

הרקע לסיפור: אן מזמינה עוגה לכבוד יום-הולדתו השמיני של בנה סקוטי. בבוקר יום הולדתו, בהולכו עם חבר, נפגע סקוטי בראשו והנהג שרואה כי הילד מצליח לקום – בורח. סקוטי מגיע לביתו ומספר לאימו את שאירע ומאבד את הכרתו. הילד נלקח לבית-החולים והוריו החרדים יושבים ליד הילד מחוסר-ההכרה במשך שלושה ימים עד שהילד פוקח לרגע את עיניו ונופח נשמתו בצרחה. טלפון מסתורי ומטריד שמטריף את מנוחתם מצלצל שוב בביתם ורק אז מבינה אן כי זהו האופה שאינו מבין מדוע לא באו לקחת את העוגה שהזמינה. ההורים הזועמים מגיעים בשעת לילה אל האופה והזעם מסתיים בהתפייסות.

רעיונות מרכזיים בסיפור

שבריריות הקיום האנושי – האסון הנורא שקורה לבני-הזוג אן והווארד מלמדנו כמה שברירי וחסר-פשר הוא הקיום האנושי למרות ההתקדמות הטכנולוגית העצומה והתבונה האנושית שגורמת לאשלייה כאילו מהן תצמח הישועה. אחד **האמצעים האמנותיים** המרכזיים בסיפור הוא **הפירוט הריאליסטי-נטורליסטי**. כך, למשל, העיסוק בצורת העוגה, או בגדי הרופא מבליטים באופן אירוני את עוצמתו של הכוח הסמוי השולט בחיינו. אך למעשה, מן הסיפור עולה כי אנו לא שולטים על חיינו ועל גורלנו – דבר הבא לידי ביטוי בסיטואציה בה סקוטי לא מתעורר ובני-הזוג **מייצגים** את חוסר האונים וחוסר הישע כאשר הם לא מבינים מדוע סקוטי לא מתעורר. אנו רואים כי אין בכוח השכל לצייד אותנו **בכלים להתמודדות** כאשר נוחת עלינו אסון. אן ממררת בבכי כשהיא אומרת ש"זה לא צודק" והווארד אומר: "אני לא יכול, לא יכול, פשוט לא יכול". **שרירותו של המוות** מופיעה במלוא עוצמתה מכמה סיבות: ראשית, מותו של ילד בן שמונה בלבד. שנית, מותו נגרם ביום-הולדתו. (כדאי לשים-לב ל**אירוניה** הרבה כאשר נאמר כמה פעמים על סקוטי "בעל השמחה"). הצפיפות הגדולות לקראת יום-ההולדת נקטעות באכזריות, דבר שבא לידי ביטוי גם באופן **מילולי**: את העוגה היה צריך לקחת "ביום שני בבוקר" כפי שאומר הרופא ו"ביום שני בבוקר" המכונית פוגעת בילד. שלישית, חוסר יכולתם של המומחים לאבחן את המצב וחוסר-האנושיות שלהם ממחיש את אוזלת היד האנושית כלפי הכוחות הסמויים השולטים בנו.

דרכי ההתמודדות או מנגנוני ההגנה – כאשר **נשברת השיגרה** באופן קיצוני תגובתנו היא **פחד ובהלה** ואנו מחפשים דרכים להרגע. הווארד מנסה לשכך הפחד וההתרגשות באמצעות **ההגיון** אולם תחושת-הלב הדואגת והחרדה דווקא הם מתגלים כמפרשים נכון את המציאות. הווארד מנסה לשכנע עצמו באמצעות **טיעונים רציונליים** שהילד רק זקוק לטיפול רפואי ואין מה לדאוג שהרי הוא נתון בידיהם של רופאים ואחיות היודעים מה הם עושים. בנוסף, אנו נוטים לטפח **אשלייה** שהכול ישוב לקדמותו ו"יהיה בסדר" כפי שאן מפנטזת כי תיכף תפגוש את סקוטי והמילה "אמא" על שפתיו. אן נוסעת לביתה ומנסה להרגע ולברוח מן המציאות באמצעות **האמבטיה** שגם סימבולית לא רק להיטהרות פיזית אלא מאגית. מעין טקס טבילה לכפרת עוונות. יש לזכור כי אן אכולת **רגשי-אשמה** בקשר לסקוטי, כאילו לא שמרה עליו מספיק וראייה לכך הוא חוסר רצונה לעזוב ולו לרגע את מיטתו. הפחד המקנן בהורים גורם להם, כל-אחד בפני עצמו, **לפנות לאלוהים**. כך גם עושה משפחת פרנקלין שבנם נדקר. אולי כוח עליון יושיעם. אולם האל נשאר שותק ואדיש – **בשני המקרים**. הבן שנדרס והבן שנדקר – מתים.

דמיון התגובות האנושיות – בסיפור בולט **הדמיון** השורר בין בני-האדם גם אם הם באים מרקעים שונים ואישיותם שונה. המכנה המשותף למשפחת וייס ופרנקלין, למרות הרקע הסוציו-אקונומי השונה כל-כך הוא **הפחד לגורל יקיריהם**. תגובה נוספת היא **בכי** או דיבור ושתיקה ושפת-גוף. בנוסף, **מטבעות-לשון שגורות** כמו למשל כאשר הרופא והאופה משתמשים **באותה לשון עצמה** כדי להביע את השתתפותם באבל בני-הזוג. **הנושא המרכזי** בסיפור הוא **הצימאון לקשב הזולת ולהשתתפותו**. כבר בתחילת הסיפור אן רוצה לשתף את האופה בשמחתה אך האופה מאד ענייני ולא משתדל להיות "נחמד". גם עם המשפחה הכושית מנסה אן "לספר יותר" למרות הריחוק התרבותי-כלכלי. היא חשה **קירבה** אליהם בגלל **שותפות הגורל ביניהם**. גם בני-הזוג **מתקרבים** מאד זה לזה הן פיזית והן נפשית בעקבות האסון. **השותפות בסבל** – **מקלה!** שיאה של קירבה זו היא כאשר נאמר שלא היה להם צורך לדבר כי הם "כאילו מכוח הדאגה נעשו שקופים".

הדמויות בסיפור הן דמויות המייצגות את הדמיון שבתגובות האנושיות. הדמויות המשניות כגון האחיות והרופאים מייצגות את **הניכור והאדישות** שביחס לאחר השוררים בחברה האנושית. החלק השלישי של הסיפור – **המפגש עם האופה** – הוא התשובה לאותו ניכור ו**אטימות** שבני הזוג נתקלו בשהייתם בבית-החולים. (כזכור, הילד נפטר בגלל **אוטם**). החמלה של הזולת, השתתפות בצער יכולה להפיג מעט את הבדידות האיומה של בני-הזוג, לשכך מעט את יאושם ותחושת האובדן. המפגש עם האופה מתחיל בעימות קשה שסופו פיוס. הזוג הזועם מתעל, באופן אירוני את זעמו כלפי האופה – שלא ידע כמובן דבר על האסון שקרה לסקוטי. מעניין שהתוקפנות והזעם שלהם אינם כלפי הנהג הפוגע או הרופא המאכזב אלא כלפי האופה כלל לא קשור לאירוע והיחיד שעשה את המוטל עליו! האופה הופך לאפיק להוצאת הזעם. בגלל ההלם שאן הייתה שרוייה בו, היא לא הבינה בתחילה מיהו המטריד הטלפוני. כיוון שעולמה נחרב עליה היא ציפתה שהעולם יתנהג בהתאם לרגשותיה ובהתאם למה שקרה. מבחינתה העולם נעצר ולכן לא העלתה בדעתה כי מי שמטלפן הוא האופה. האסון ערער את תפיסת המציאות שלה. הזעם והאשמת האחר מאפשרים מקלט מן האבל. הם משמשים **אמצעי הגנה לבריחה מדיכאון וכעס עצמי**.

כאשר היא מבינה כי לאופה אין נגיעה לאסון היא חייבת עתה **להתמודד** עם האובדן. היא פורצת בכי. **דמותו של האופה** – במפגש הראשון הוא לא מעורר סימפטיה ואנו חשים שהוא כביכול אטום וגס. יחסיו עם אן הם כיהחסים בין **נותן שירות ללקוח** דבר הבא לידי ביטוי **בסינור** שהאופה לובש. אן חושבת לעצמה בהתנשאות "אם עשה אי פעם משהו בחייו חוץ מאשר להיות אופה". במפגש השני שוב תיאורו יוצר סלידה למרות שאנו יודעים שהוא לא אשם ושהוא איש קשה-יום העובד 16 שעות ביום על-מנת להתפרנס. תיאורו הדוחה מסלק רגש הזדהות עימו וכאן בא רגע המפנה: ברגע שהאופה השומע על מות הבן **מוריד את הסינור** הוא למעשה מוריד את המחיצות ביניהם. הוא עומד כל כולו לרשותם, מביע צער וחרטה עמוקים על מה שעולל להם מבלי דעת. הוא הופך לאדם, ליצור אנושי הקשוב לסבל הזולת. הוא מאכילם בלחמניות חמות ומתוקות והזוג שלמעשה לא אכל שלוש ימים נהנה מאד. הוא מפיג את צערם והלחם – מאכל בסיסי ביותר של האדם – מייצג את **החמלה**, את **הרצון לעזור** את הלב המבין והאוזן הקשבת שבני-הזוג זקוקים לו, את ההשתתפות בסבל בדיוק כמו שהאופה זקוק לו. הלחם מאיר את חשכתם של בני הזוג – "הוא היה כאור יום". והדבר ה"קטן" שהוא מגיש להם הוא ענקי!